

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Β' - ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

1. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

α) ΓΕΝΙΚΩΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

5) ΜΝΗΜΗ ΕΘΝΙΚΗ

(Έπι τῆ συμπληρώσει 56 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συντριβῆς
τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ)

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ
Πρώην Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας

Μ Ν Η Μ Η Ε Θ Ν Ι Κ Η
(Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 56 ἐτῶν ἀπὸ τῆς συντριβῆς
τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ)

1.- Ἡ 30ῆ Αὐγούστου 1949 ἔχει δικαίως καταγραφῆ διὰ τοὺς σκεπτομένους καὶ μὲ ἀληθῆ δημοκρατικὴν συνείδησιν Ἑλληνας ὡς μία τῶν ἐνδοξοτέρων ἡμερῶν τῆς ἐθνικῆς μας Ἱστορίας, ὡς ἡ φωτεινότερα τῆς μεταπολεμικῆς Ἑλλάδος. Διότι, μετὰ τὴν κατὰ τὰς προηγηθείσας ἡμέρας πτώσιν τοῦ *Γράμμου* καὶ τοῦ *Βιτσίου*, ὑπέκυπτεν εἰς τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις τὴν 10^{ην} πρωϊνὴν τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ τὸ φοβερὸν *Κάμενικ*, ἡ τελευταία καὶ ἰσχυροτέρα θέσις-κλειδί τοῦ ἀντιπάλου ἐπὶ τῆς Ἑλληνοαλβανικῆς μεθορίου. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ νικηφόρος κατακλείς τριετοῦς καὶ πλέον ἐνόπλου ἀγῶνος τοῦ ἔθνους ἐναντίον συμμοριτοπολέμου, ἐπιβληθέντος εἰς τὴν Ελλάδα ἀπὸ τοὺς βορείους, ὑπὸ κομμουνιστικὸν τότε καθεστῶς, γείτονάς της, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν ὠργάνωσαν, τὸν ἐξώπλισαν καὶ τὸν κατηύθυναν, ὅπως καὶ ἡ συσταθεῖσα ἀπὸ τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. Διεθνῆς Ἐξεταστικῆ Ἐπιτροπῆ, ὕστερα ἀπὸ ἐπιτόπιον ἔρευναν, διεπίστωσε καὶ διέλαβεν εἰς τὰ συμπεράσματα τῆς ἀπὸ 23.5.1947 ἐκθέσεώς της.

Συμμοριτοπολέμου, ἀποσκοποῦντος εἰς τὴν ὑλοποίησιν ἀφ' ἐνὸς τοῦ παλαιοῦ, ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, πανσλαβιστικοῦ σχεδίου ἐπεκτατικῆς καθόδου εἰς τὸ Αἰγαῖον δι' ἀποσπάσεως τῆς *Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα* (: *ἐδαφικὸς* τῆς Πατρίδος μας ἀκρωτηριασμός), ἀνανεωθέντος δὲ ὑπὸ *Σταλινικὴν* ἐπίνευσιν καὶ *Τιτοϊκὴν* πρωτοβουλίαν ὑπὸ τὴν μορφήν δημιουργίας, μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκτὸς Ἑλλάδος τμημάτων τῆς γεωγραφικῆς Μακεδονίας, ξεχωριστοῦ κράτους (: *ἐθνικὸς* τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀκρωτηριασμός δι' ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ αὐτὸν τῶν *Μακεδόνων* καὶ διαγραφῆς ἔτσι ἕξι αἰῶνων ἐνδόξου ἐθνικῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, αὐτῆς τῶν λεγομένων Ἑλληνιστικῶν χρόνων, ἀπὸ τοῦ 3^{ου} π.Χ. μέχρι καὶ τοῦ 3^{ου} μ.Χ. αἰῶνος)· καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν *κομμουνιστικοποίησιν καὶ τῆς ἀπομενούσης Ἑλλάδος*. Συμμοριτοπολέμου δὲ ἐξαπολυθέντος μὲ ἐθελόδουλα ἐγκώρια ἐνεργούμενα, ἰδεολογικῶς ὁμόφρονα τῶν ξένων ἐπιβούλων. Συγκεκριμένως ὑπὸ *μόνου τοῦ Κ.Κ.Ε.* χωρὶς συμμετοχὴν κανενὸς ἄλλου κόμματος ἢ πολιτικοῦ, οὔτε καὶ ἐκ τῶν παρασυρθέντων καὶ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντων εἰς τὸ κατοχικὸν Ε.Α.Μ. (Σβώλου, Τσιριμώκου, κλπ.), μὲ ἐπιστράτευσιν κομματικῶν στελεχῶν καὶ ὀπαδῶν του, ἀλλὰ καὶ σωρείας

παραπλανηθέντων από άπατηλήν συνθηματολογία και άδίστακτον ψευδολογία άγνωων και άνυπόπτων Έλλήνων, ως και χιλιάδων βιαίως, δι' έπιδρομών εις την ύπαιθρον χώραν, στρατολογηθέντων χωρικων, άρκετοι από τους όποιους όμως, διδομένης εύκαιρίας, και κατέφευγον, παραδιδόμενοι, εις τας έθνικας δυνάμεις. Αυτός ήτο ο ψευδώνυμος «Δημοκρατικός Στρατός»! Και δέν έδίστασε το Κ.Κ.Ε. εις την ένοπλον αυτην έπιχείρησίν του άκρωτηριασμού της ίδιας Πατρίδος, άφου ειχεν ήδη προηγουμένως, από της δεκαετίας του 1920, άποδεχθή το σχέδιον των σταλινικων πατρωνων του (3^{ης} Διεθνους, υπό την ήγεσίαν του βουλγαρου Δημητρώφ) περι άυτονομήσεως της Μακεδονίας μας.

2.- Έτσι, ένω οι άλλοι Ευρωπαϊκοί λαοί έπεδίδοντο εις το έργον της άνορθώσεως των χωρων των από τα έρείπια του 2^{ου} παγκοσμίου πολέμου, έδω το Κ.Κ.Ε. προεκάλεσε νέα πολλαπλάσια του πολέμου εκείνου δεινά, με δεκάδας χιλιάδας θυμάτων και τεραστίας ύλικας καταστροφάς· και με μελανωτέραν σελίδα το κατάπτυστον παιδομάζωμα, δηλαδή την διαρπαγήν χιλιάδων, συγκεκριμένως 28.010, μικρων Έλληνοπαίδων ήλικίας μόλις 3 έως 14 έτων της υπαίθρου χώρας από τους γονεις των και την βιαίαν μεταφοράν των εις γειτονικας και άλλας κομμουνιστικας χώρας, δια να μεταβληθούν εις γενιτσάρους, έχθρους της Πατρίδος των – παιδομάζωμα, το όποιον έπισήμως έστιγματίσθη από την έπιτοπίως έργασθεισαν «Βαλκανικην Έπιτροπήν» του Ο.Η.Ε. με την από 21.5.1948 άπόφασίν της, ως «κακούργημα γενοκτονίας» (crime of genocide).

Και τον έθνικόν αυτον υπέρ ύπάρξεως, διασφαλίσεως της έθνικης και έδαφικης μας άκεραιότητος και έλευθέρου του έθνικου δημοκρατικού μας βίου, άγωνα διεξήγαγεν ή Ελλάς υπό κοινοβουλευτικόν καθεστώς, λειτουργούσης της Βουλής, με Πρωθυπουργόν τον άείμνηστον Αρχηγόν του κόμματος των Φιλελευθέρων Θεμιστοκλήν Σοφούλην και με όμοφωνία όλων των πολιτικων κομμάτων και δυνάμεων της χώρας (πλήν του στασιάσαντος Κ.Κ.Ε.). Δηλαδή άκόμη και ο τραγικός εκείνος έθνικός διχασμός, ή διαίρεσις μεταξύ βενιζελικων και άντιβενιζελικων (βασιλοφρόνων), ή όποία έπί δεκαετίας, ήδη από της ένάρξεως του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, ειχε ταλανίσει την χώραν και έφθασεν εις τον παροξυσμόν κινημάτων και άντικινημάτων, επανειλημμένων άποπειρων δολοφονίας (1920 και 1933) του Πρωθυπουργού και Αρχηγού των Φιλελευθέρων Έλευθερίου Βενιζέλου, αλλά και ώδήγησεν ουσιαστικως εις την δίκην, καταδίκην και εκτέλεσιν των πέντε ήγετικων προσωπικοτήτων της άντιπάλου παρατάξεως και του Αρχιστρατήγου (το 1922), ο έν λόγω διχασμός τότε, το 1946, έξηνεμίσθη πλήρως ένώπιον της άπειλουμένης νέας του Έθνους συμφοράς. Τόση ήτο ή τραγικότης των ήμερων εκείνων, ώστε και άντιθέσεις ποτισθεισαι έκατέρωθεν με αίμα να έξαφανισθούν. Και οι τέως θανάσιμοι άντίπαλοι έσχημάτισαν την συμμαχικήν Κυβέρνησιν Λαϊκων (Βασιλοφρόνων) και Φιλελευθέρων, υπό την Προεδρία μάλιστα του Θεμιστοκλέους Σοφούλη, άμέσου διαδόχου του Έλευθερίου Βενιζέλου εις την άρχηγίαν του

κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, καίτοι μάλιστα τοῦτο ὑπελείπετο εἰς βουλευτικὰς ἔδρας τοῦ, ἔχοντος θριαμβεύσει κατὰ τὰς προηγηθείσας ἐκλογὰς τῆς 31^{ης} Μαρτίου 1946, Λαϊκοῦ κόμματος. Καί με τὴν πλήρη καὶ ἀνεπιφύλακτον συναίνεσιν καὶ τῶν λοιπῶν μικροτέρων εἰς δύναμιν πολιτικῶν σχηματισμῶν, κυριολεκτικῶς σύσσωμον τὸ Ἔθνος ἀντιμετώπισε νικηφόρως τὴν ξενοκίνητον ἐπέλασιν, τὴν μάλιστα τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.

Δὲν ἐπρόκειτο λοιπὸν περὶ καταστολῆς ἀνταρσίας «ἀδίκως διωκομένων δημοκρατικῶν Ἑλλήνων πολιτῶν»(!), ὅπως μὲ ὑστερίαν διαλαλεῖ συνεχῶς ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, ἀλλὰ περὶ καταστολῆς στάσεως, ἔξωθεν ὑποκινηθείσης καὶ κατευθυνομένης μὲ πειθήνιον ἐκτελεστήν τὸ κόμμα «τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς ἐθνικῆς προδοσίας» κατὰ τὸν ἐπιτυχέστατον ἱστορικὸν χαρακτηρισμὸν διὰ τὸ Κ.Κ.Ε. τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ ἀειμνήστου *Γεωργίου Παπανδρέου*, Ἀρχηγοῦ τοῦ Δημοκρατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, Πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀπελευθερώσεως, τοῦ μετέπειτα θρυλικῶ «Γέρον τῆς Δημοκρατίας». Οὔτε φυσικὰ ἐπρόκειτο περὶ «ἐμφυλίου πολέμου». Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὴν παιδείαν γνωρίζουν, ὅτι ὁ «πόλεμος» κυριολεκτεῖται μόνον ἐπὶ διαμάχης μετὰ ξένων, ποτὲ μετὰ ὁμοφύλων, πολέμιοι εἶναι μόνον ξένοι καὶ ὁ πόλεμος μόνον μὲ ξένους διεξάγεται, ἐνῶ ἡ διαμάχη καὶ ἀντιπαράθεσις πρὸς ὁμοφύλους ὀνομάζεται «στάσις». Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ *Πλάτων*, κατὰ λέξιν, «... λέγω δὲ τὰ δύο, τὸ μὲν οἰκείον καὶ ξυγγενές, τὸ δὲ ἀλλότριον καὶ ὀθνεῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἔχθρα στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος» (Πολιτεία, 470 Β).

Καὶ ἡ *στάσις αὐτὴ ἔχει ὄνομα*. Τὸ ἀντλεῖ ἀπὸ τῆς κείμενης διατάξεως τῆς Ποινικῆς νομοθεσίας. Ἡ ἀπόπειρα βιαιᾶς μεταβολῆς τοῦ πολιτεύματος τῆς χώρας (ὅπως ἐν προκειμένῳ ἀπὸ ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ εἰς καταπιεστικὸν κομμουνιστικόν) συνιστᾷ τὸ *κακούργημα τῆς ἐσχάτης προδοσίας* [ἄρθρον 123 § 2 τοῦ προἰσχύσαντος μέχρι καὶ τοῦ 1950 Ποινικοῦ Νόμου, ἄρθρον 134 § 1 Β β τοῦ ἰσχύοντος Ποινικοῦ Κώδικος]. Ἡ ἐπιχείρησις βιαιᾶς ἀποσπάσεως ἐδάφους ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν κράτος (ὅπως ἐν προκειμένῳ τῆς Μακεδονίας μας) συνιστᾷ τὸ *κακούργημα τῆς προδοσίας (ἐπιβουλῆς τῆς ἀκεραιότητος) τῆς χώρας* [ἄρθρον 123 § 4 Ποινικοῦ Νόμου, ἄρθρον 138 § 1 Ποινικοῦ Κώδικος]. Ἡ δὲ συμφωνία ἢ ἔνωσις μὲ ἄλλους (ἓνα ἢ περισσοτέρους) πρὸς διάπραξιν συγκεκριμένων κακούργημάτων (ὅπως τὰ προκείμενα) συνιστᾷ τὸ *ἐγκλημα τῆς συμμορίας* [ἄρθρον 57 Ποινικοῦ Νόμου, ἄρθρον 187 § 1 Ποινικοῦ Κώδικος]. Καὶ ἂς προστεθῇ ἐδῶ, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἰδιαιτερότητος τῆς Ἑλληνικῆς Ποινικῆς Νομοθεσίας, παλαιᾶς καὶ ἰσχυροῦσης. Διότι τὰ ἴδια ἐγκλήματα μὲ τοὺς ἰδίους χαρακτηρισμοὺς καὶ τὰς ἰδίας ἀυστηρὰς κυρώσεις προβλέπουν καὶ αἱ ξένη ποινικὰ νομοθεσίαι, ὅλων τῶν πολιτισμένων χωρῶν. *Ἐθνοπροδότης καὶ προδότης τῆς χώρας*, λοιπὸν, καὶ *συμμοριτὴς* ὑπῆρξαν, κατὰ τὸν μόνον δυνατὸν καὶ ἐπιστημονικῶς ἀκριβῆ χαρακτηρισμὸν, οἱ ἀποτελέσαντες τὸν ψευδώνυμον «*Δημοκρατικὸν Στρατόν*». Ἐπομένως καὶ *ὀρθότατα ἐχαρακτηρίζοντο ἀνεκαθεν ὡς «συμμοριτὰς» καὶ ἐγένετο λόγος συνεκδοχικῶς περὶ «συμμοριτοπολέμου»,* ἔξ αἰτίας δὲ τῆς ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. ποδηγετήσεώς των, περὶ «*κομμουνιστοσυμμοριῶν*» καὶ «*κομμουνιστο-συμμοριτοπολέμου*».

3.- Ανέκαθεν έχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ ὅλους οἱ ὅροι αὐτοί, ἀλλὰ κατὰ τὰς πρῶτας μόνον ἀπὸ τῆς ἐθνικῆς αὐτῆς τραγωδίας δεκαετίας. Διότι ὁ χαρακτηρισμὸς εἰς τὸ πολιτικὸν λεξιλόγιον ἠλλαξεν ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1974 καὶ ἐντεῦθεν. Ἡ ἀλλαγὴ, χωρὶς νὰ δικαιολογῆται, ἔχει ἐν τούτοις τὴν κοινωνιολογικὴν τῆς ἐξήγησιν. Ὀφείλεται εἰς τὸ **μέγα ἔγκλημα τῶν ἐπιόρκων συνωμοτῶν τῆς 21^{ης} Ἀπριλίου 1967**, καταλύσεως τοῦ δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος καὶ διὰ τῆς βίας, - με διώξεις ἀναριθμῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ βασανιστήρια εἰς βάρος ἑκατοντάδων ἄλλων, ἀνεξαρτήτως κοσμοθεωρητικῆς, ιδεολογικῆς ἢ κομματικῆς τοποθετήσεως τῶν θυμάτων τῶν αὐτῶν, - ἐπιβολῆς τοῦ γελοιωδεστέρου καθεστῶτος, πὺ ἐγνώρισεν ἡ Ἑλλάς. Μὲ ἀποτέλεσμα ἢ καθολικὴ, ἐκτὸς τῶν ἰδιοτελῶν καιροσκοπῶν, συσπείρωσις καὶ ἀντίθεσις τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐπιβληθεῖσαν τυρρανίαν νὰ συνεπιφέρῃ τὴν συνεύρεσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀντίπαλον αὐτῆς στρατόπεδον πάντων, καὶ τῆς δημοκρατικῆς Ἑλλάδος τῆς Νίκης τοῦ Ἔθνους τοῦ 1949 καὶ τῆς ἠττηθείσης μικρᾶς, ἀλλὰ τόσον κακοποιού, συμμοριακῆς μειονοψηφίας. Ὡστε τοῦ λοιποῦ νὰ ἀπαμβλυνθῇ ἢ μεταξὺ τῶν ἀντίθεσις ἐνώπιον τῶν δεινῶν τῆς νέας συμφορᾶς, καὶ συνακολούθως καὶ ἡ ὀρολογικὴ ἐπισήμανσις τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀντιπαραθέσεως νὰ εἶναι τοῦ λοιποῦ ἄτοπος καὶ πολιτικῶς ἀσύνητος. Διότι τὸν σημερινὸν συναγωνιστὴν σου δὲν νοεῖται νὰ τὸν ἀποδοκιμάζῃς μὲ τὰ κριτήρια τοῦ παρελθόντος του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὠμὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, καὶ ὄχι οἰασδῆποτε μορφῆς μετάγνωσις τῆς ἐθνικόφρονος, δημοκρατικῆς Ἑλλάδος καὶ μεταβολὴ ἀντιλήψεων τῆς περὶ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ· ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν μόνον οἱ ἄφρονες καὶ οἱ ἔχοντες σκοταδιστικὰς παρωπίδας ἀγνοοῦν. Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ διατί, ἕνας **Παναγιώτης Κανελλόπουλος**, εὐγενεστάτη καὶ ἀληθῶς ἐξέχουσα, ἐκ τῶν σπανιωτάτων, πολιτικῆ τῆς Πατρίδος μας φυσιογνωμία, καὶ μάλιστα ἡ, κατὰ τὴν γνώμην μου, κραταιότερα πνευματικὴ μορφή τῆς Ἑλλάδος τοῦ 20^{ου} αἰῶνος, ὠμίλησε περὶ «ἐμφυλίου πολέμου» διὰ τὸν ὑπὲρ ὑπάρξεως ἀγῶνα ἐκείνον τοῦ Ἔθνους· μολοντί δὲν ἠθέλε νὰ βιάσῃ τὴν ἱστορικὴν περὶ τούτου ἀλήθειαν, ἢ ὁποία, ὅπως ἔλεγε, καὶ δὲν ἀλλοιοῦται μὲ ὅσα οἰασδῆποτε εἰς βάρος τῆς κακοποιήσεως· καὶ αὐτὰ τὰ γνωρίζουν ὅσοι εἶχαν τὸ προνόμιον τῆς φιλίας καὶ πνευματικῆς ἀναστροφῆς μαζί του, ὅπως καὶ ὁ σύρων τὰς παρούσας γραμμὰς.

Ἔτσι γίνεται πλέον καθολικῶς λόγος ἀνακριβέστατα καὶ ἀτόπως περὶ «ἐμφυλίου πολέμου» εἰς τὸ πλαίσιον μιᾶς εὐγενοῦς, πλὴν ἀμφιβόλων ἀποτελεσμάτων, ἀδιεξόδου σήμερον πολιτικῆς σκοπιμότητος. Συγκεκριμένως, τῆς ἐπιτεύξεως πανεθνικῆς ὁμοφροσύνης δι' ὀριστικῆς συμφιλίωσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὅμως οἰασδῆποτε συμφιλίωσις προϋποθέτει ἀμφοτερόπλευρον ἐνέργειαν, συγχωρεῖται ὁ πταίσας, ἀφοῦ ὅμως ἀναγνωρίσει προηγουμένως, ὅτι ἔπταισε. Πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει ἐν προκειμένῳ. Διότι, ὄχι μόνον τό, χωρὶς ὅρους, νομιμοποιηθὲν ὡς πολιτικὸν κόμμα Κ.Κ.Ε. δὲν ἐξεδήλωσε ποτὲ τὴν μεταμέλειάν του διὰ τὰ ὅσα, ὡς ἀνωτέρω, κακουργήματα εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος διέπραξε, ἀλλὰ, καί, χωρὶς τοῦλάχιστον νὰ σιωπήσῃ, καθημερινῶς ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως καὶ ἐντεῦθεν ἐπιδίδεται, διὰ λόγων, ἐντύπων καὶ ἄλλων

δημοσιευμάτων στελεχῶν καὶ ἄλλων πνευματικῶς ἀνερματίστων ὑποτακτικῶν του σκοταδιστῶν, ὡς καὶ δι' ἐπισκέψεων εἰς τοὺς τόπους τοῦ δράματος, «έορτῶν» καὶ «πανηγύρεων» καὶ ἐμετικῶν ἐξιστορήσεων, εἰς συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτον ἐξύμνησιν τῶν «πεπραγμένων» του ἐκείνων, τῶν «ἔργων καὶ ἡμερῶν» καὶ ἄθλων, βεβαίως κατὰ τὸ πλεῖστον ἀνυπάρκτων καὶ φανταστικῶν, τοῦ φρικαλέου ἐκείνου ψευδωνύμου «*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*». Καὶ εἶναι φανερὸν πόσον βλαπτικὴ διὰ τὸ ἔθνικόν μας σύνολον εἶναι ἡ ἀδίστακτος αὐτῆ πλαστογραφίαις τῆς Ἱστορίας, δυναμένη, ἀπομένουσα χωρὶς καταγγελίαν τῆς, νὰ παραπλανήσῃ τὴν ἄδολον καὶ ἀνύποπτον νέαν γενεάν. Παρὰ ταῦτα, τὸ σύνολον σχεδόν, μὲ περιθωριακὰς ἐξαιρέσεις, τοῦ λοιποῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς χώρας, ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, ἀκολουθεῖ σταθερῶς τὴν νίοθετηθεῖσαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς μας Δημοκρατίας πολιτικὴν τῆς χωρὶς ἀντίκρουσμα συγχωρήσεως τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἐγκλημάτων, ὡς καὶ τῆς ἀπροσμετρήτου ἀνοχῆς καὶ σιωπῆς ἐνώπιον τῶν νεωτέρων ἐλλεινῶν, ὡς ἀνωτέρω, προκλήσεων καὶ ψευδολογιῶν.

Καὶ προσωπικῶς φρονῶ, αὐτὸ γίνεται παρὰ τὴν πλήρη γνῶσιν τῆς ἀληθοῦς τῶν πραγμάτων, χωρὶς τὰς κακοποιήσεις τῆς, Ἱστορίας. Ἔτσι ἐρμηνεύω π.χ. καὶ τὴν δήλωσιν τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνοῦ Πρωθυπουργοῦ κατὰ πρόσφατον ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν νῆσον Ἅγιος Εὐστράτιος, τόπον ἐξορίας κομμουνιστῶν κατὰ τὴν ἐπίμαχον ἐκείνην περίοδον τοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἑθνους, καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ συγκεκριμένου οἰκήματος τῆς ἐκεῖ διαμονῆς των ὡς «*Μουσείου τῆς Δημοκρατίας*». Χαρακτηρισμὸν, ὁ ὁποῖος καὶ προεκάλεσε θύελλαν διαμαρτυριῶν ἀγνῶν, συνειδητῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, ὅχι δὲ μόνον ἐκ τῶν ἐπιζώντων μαχητῶν τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου τοῦ Ἑθνους ἀγῶνος. Φρονῶ, ὅτι ὁ Πρωθυπουργὸς μὲ τὰ λεγόμενά του ἤθελε νὰ ἐξάρῃ, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Πατρίς συμπεριεφέρθη τότε μὲ δημοκρατικὸν ἀνθρωπισμὸν, ἀπλῶς ἠδρανοποίησε τοὺς ἀγωνιζομένους ἐναντίον τῆς ἐχθροῦς τῆς διὰ τῆς κρατήσεώς των, καὶ δὲν τοὺς ἐξώντωσε φυσικῶς, οὔτε τοὺς ἀπέστειλεν εἰς ψυχιατρεῖα ἢ καταναγκαστικὰ ἔργα, κατὰ τὴν πρακτικὴν τῶν ἀπολυταρχικῶν καθεστώτων, καὶ ἰδίως τῶν κομμουνιστικῶν («Γκουλάκ», κλπ.). Ὅστε προβάλλουν ὄντως ὡς *Μουσεῖα Δημοκρατίας* οἱ τόποι ἐκεῖνοι κρατήσεως, δείγματα εὐγενοῦς δημοκρατικῆς συμπεριφορᾶς χώρας πολιτισμένης, ἀκόμη καὶ πρὸς ἀπεργαζομένους τὸν ἀφανισμὸν τῆς. Διότι δὲν διανοοῦμαι, ὅτι ὁ Ἑλληνας Πρωθυπουργὸς ἤθελε μὲ τὸν ἀνωτέρω χαρακτηρισμὸν νὰ μυκτηρίσῃ τὴν δημοκρατικὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ἔθνικὸν ἀντισυμμοριακὸν ἀγῶνα.

4.- Ἀποτελεῖ παναρχαίαν Ἑλληνικὴν παράδοσιν ἢ ἀπόδοσις τιμῶν εἰς τοὺς νεκρούς, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς Πατρίδος πεσόντας. «*Τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι*», γράφει ὁ **Θουκυδίδης** (*Ἱστορία*, II 34, 35) «*δημοσίας ταφὰς ἐποιήσαντο*» οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοὺς πεσόντας κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὁπότε καὶ ἐξεφώνησεν ὁ **Περικλῆς** «*ἔπαινον τὸν πρέποντα*» δι' αὐτούς, τὸν περίφημον ἐπιτάφιόν του, καθὼς ἐπεβάλλετο «*ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμὰς*».

Καὶ ὅμως ἡ πατρογονικὴ αὐτῆ συνήθεια, ἡ ἐπὶ χιλιετηρίδας ἀδιαλείπτως ἀκολουθουμένη, ἔπαυσε βαθμηδὸν ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως τοῦ 1974 καὶ ἐντεῦθεν

τηρουμένη δια τούς πεσόντας ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐλευθερίας κατὰ τὸν ἱστορικὸν ἐκεῖνον ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους ἐναντίον τοῦ ξενοκινήτου κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ· δια νὰ ἐγκαταλειφθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας μας ὀλοσχερῶς. Καὶ ἀπὸ τὸν πολιτικὸν κόσμον γενικῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσημον Πολιτείαν ! Καὶ ἐπενδύεται ἡ τοιαύτη ἀσυγχώρητος ἀσέβεια πρὸς τούς πεσόντας καὶ τούς ἀγωνισθέντας δια νὰ εἴμεθα ἐμεῖς σήμερον ἐλεύθεροι, μὲ ἐτοιμόρροπον δικαιολογίαν. Καὶ πάλιν, τὴν ἀνάγκην λήθης τοῦ παρελθόντος καὶ ἐθνικῆς συμφιλίωσης.

Ἀλλὰ τὴν πραγματικὴν συμφιλίωσιν ἢ ἐγκληματήσασα, ἀντίπαλος τοῦ Ἔθνους, πλευρά, ὅπως προεξετέθη, δὲν τὴν ἀποδέχεται· διότι δὲν ἀρκεῖται εἰς πολλαπλῶς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας ἐκφραζομένην, ἀκόμη καὶ διὰ κρατικῶν παροχῶν (συντάξεων, κλπ.), ἐθνικὴν τῶν ἀνομημάτων τῆς συγχώρησιν, ἀλλὰ ἐπιδιώκει καὶ τὴν ρητὴν τῶν ἐγκλημάτων τῆς δικαίωσιν. Ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν ἀνωτέρω πολιτικὴν λησμονεῖται, ὅτι *ἡ λήθη εἶναι καὶ γλωσσικῶς ἀκόμη τὸ ἀντίθετον τῆς ἀληθείας, τὴν καταπνίγει ὀλοσχερῶς !* Προκειμένου δὲ περὶ ἐπικῶν σελίδων τῆς ἐθνικῆς Ἱστορίας, ὅπως τοῦ ἐναντίον τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ ἀγῶνος τοῦ Ἔθνους, τὴν κολοβῶνει ἐθνοβλαβῶς. Κυρίως δέ, *τοιαύτη λήθη τίποτε ἀπολύτως δὲν ὑπηρετεῖ. Διότι ἡ Πολιτεία θὰ ἤμποροῦσε κάλλιστα νὰ συνεχίσῃ τὴν ὀρθὴν πολιτικὴν τῆς κατευνασμοῦ τῶν παθῶν τοῦ παρελθόντος διὰ τῆς πρακτικῆς τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καὶ ἰσονομίας πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παύσῃ τιμῶσα συγχρόνως καὶ τούς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Ἔθνους πεσόντας καὶ ἀγωνισθέντας. Τοῦλάχιστον καὶ πρὸς ἐθνικὸν τῶν νεωτέρων φρονηματισμόν. Ὅταν μάλιστα ἢ ἀντίπαλος, ἢ ἐθνικῶς ἐγκληματήσασα, πλευρὰ καθημερινῶς ἀνυμνεῖ καὶ τιμᾷ τούς ἰδικούς τῆς ἐθνοπροδότας νεκροὺς καὶ ἀγωνιστάς. Ἐπὶ τέλους, ὁ κατευνασμός δὲν συνεπάγεται ἀχωρίστως καὶ τὴν πλαστογράφησιν τῆς ἐθνικῆς μας Ἱστορίας διὰ τῆς διαγραφῆς χρυσῶν δέλτων τῆς.*

5.- Καὶ εἶναι πράγματι ὀλόχροσοι αἱ σελίδες τῆς Ἱστορίας μας τοῦ ἀντισυμμοριακοῦ ἐκεῖνου ἀγῶνος. Διότι ἡ 30ῆ Ἀυγούστου 1949, ἡ τελειωτικὴ νίκη τοῦ Ἔθνους εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι, ἔχει ὄχι μόνον στενῶς Ἑλληνικὴν, ἀλλὰ ὑπερεθνικὴν, πανανθρωπίνην, ἀποφασιστικὴν διὰ τὸν ροῦν τῆς παγκοσμίου Ἱστορίας, σημασίαν. Ἰσταται ἰσότημος πρὸς τὴν πανένδοξον 28^{ην} Ὀκτωβρίου 1940.

Πράγματι, ὅπως καὶ ἄλλοτε, εἰς μῆνυμά μου κατὰ τὸν ἐορτασμόν τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς Νίκης τοῦ Ἔθνους, ἐσημείωσα, αὐτὴ ἐντάσσεται εἰς τὴν χορείαν τῶν σημαντικωτέρων συμβάντων τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας. Καὶ ἔρχεται ὡς ἀδιάσπαστος κρίκος πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς Ἑλληνικῆς ἀρετῆς τοῦ ἀδιαλείπτου ἀγῶνος ὑπὲρ τοῦ Ἀνθρωπισμοῦ. Διότι, ὅπως κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Ἑλληνισμὸς διέσωσε τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴν βαρβαρότητα· ὅπως κατὰ τοὺς Μέσους χρόνους τὸ Βυζάντιον, ἢ Μεσαιωνικὴ αὐτὴ Ἑλληνικὴ μας Ἀυτοκρατορία, διεφύλαξε τὴν Εὐρώπην ἐπὶ χίλια καὶ πλέον ἔτη ἀπὸ τὰς ἐπιδρομὰς καὶ πάλιν κυρίως

άσιατῶν βαρβάρων ἐπιδρομῶν· ὅπως κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνος ἡ Ἑλλάς ἠγωνίσθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Δημοκρατιῶν ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ, καὶ μάλιστα ἔδωσεν αὐτὴ, κατὰ τὸν δεῦτερον πόλεμον, διὰ θριαμβευτικῆς συμβολῆς τῆς εἰς ἀποφασιστικὴν καμπὴν του, τὴν νίκην εἰς τοὺς συμμάχους [βλέπε σχετικῶς τὰ ἐξαιρέτα βιβλία τοῦ ἀειμνήστου Ἀχιλλέως ΚΥΡΟΥ, *Ἡ Ἑλλάς ἔδωσε τὴν Νίκην*, 2^α ἔκδοσις, καὶ *Ἡ ἀποφασιστικὴ καμπὴ τοῦ πολέμου*, ἀμφότερα Ἀθῆναι, Ἀετός, 1945 καὶ 1946 ἀντιστοιχῶς]. **ἔτσι** καὶ μετὰ τὴν ἐναντίον τοῦ ξενοκινήτου κομμουνιστο-συμμοριτισμοῦ νίκην, πού κατήγαγον, μετὰ τὴν ὑλικὴν μόνον βοήθειαν τῶν συμμάχων μας, μετὰ τοὺς ἀγῶνες, τὶς θυσίες καὶ τὸ αἷμα των, μόνα των, τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, οὐσιαστικῶς διέσωσαν καὶ πάλιν τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν : Διότι, ἐὰν τότε ἡ Ἑλλάς ὑπέκυπτε, καὶ ἐξετείνετο τοιοῦτοτρόπως ἡ σοβιετικὴ κυριαρχία μέχρι τῆς Μεσογείου, ἢ μὲν γείτων Τουρκία, πάντοτε καιροσκόπος, θὰ ἐνέδιδε, ἢ δὲ λοιπὴ Εὐρώπη, περιδεῆς καὶ ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἰσχυρῶν κατὰ τὸν τρόπον κομμουνιστικῶν κομμάτων, ἀσφαλῶς θὰ ἐσυνθηκολόγει. Καὶ ἔτσι καὶ ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη θὰ ἐσύρετο ὑπὸ τὸ πέλαμα τῆς σκοταδιστικῆς σταλινικῆς κτηνωδίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀνά τὸν κόσμον θύματα σύγχρονοι ἱστορικοὶ ἀναβιβάζουν εἰς σχεδὸν ἑκατὸν ἑκατομμύρια ! [βλέπε σχετικῶς τὸ ἐκπληκτικῆς τεκμηριώσεως ἔργον τῶν COURTOIS, WERTH, PANNÉ, PACZKOWSKI, BARTOSEK, MARGOLIN, *Le livre noir du Communisme, Crimes, Terreur, Répression* (Τὸ μαῦρο βιβλίον τοῦ κομμουνισμοῦ, Ἐγκλήματα, Τρόμος, Καταπίεσις), Paris, Robert Laffont, 1998, σελίδες 923]. Ὅποτε καὶ ἡ Δημοκρατία παντοῦ θὰ κατελύετο ἀνεπανορθῶτως καὶ, συνακολούθως, ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ ἀπεκλείετο καὶ ἡ, ἐκ τῆς ὑπάρξεως ἀκριβῶς τῆς Ἐλευθέρου Εὐρώπης, σημειωθεῖσα μετὰ 40ετίαν ἐξέλιξις, ἢ ὁποία ὠδήγησεν εἰς τὴν κατάρρευσιν παντοῦ εἰς τὴν Εὐρώπην τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ δεδομένα, τὰ ὁποία οὐδεὶς μετὰ ἐλεύθερον πνεῦμα καὶ τιμίαν συνείδησιν δικαιούται νὰ διαστρέφη ἢ ἀγνοῇ.

Καὶ τὰ ὁποία ὀφείλομεν ὅλοι νὰ ἐνθυμούμεθα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους νὰ ὑπενθυμίζωμεν. Καὶ πρὸ παντός εἰς τοὺς ξένους, ὅλους τοὺς ἐλευθέρους λαούς, οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ὀφείλουν τὴν διάσωσιν καὶ τῆς ἰδικῆς των ἐλευθερίας εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἀγῶνα καὶ τὰς κατ' αὐτὸν θυσίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀνερχομένας, πέρα τῶν τεραστίων ὑλικῶν καταστροφῶν, εἰς τὸ ἀκόλουθον φοβερὸν εἰς ἀνθρωπίνους ἀπωλείας τίμημα : ἐκτελεσθέντες πολίται 4.123, - ἐκτελεσθέντες ἱερεῖς 165,- πολίται φονευθέντες εἰς ναρκοπέδια 931,- Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τῆς Χωροφυλακῆς, φονευθέντες 1.579, τραυματισθέντες 2.329,- Ἀξιωματικοὶ καὶ ἄνδρες τοῦ Στρατοῦ, φονευθέντες 12.777, τραυματισθέντες 37.732 (βλέπε

σχετικῶς τὸ διαφωτιστικώτατον βιβλίον τοῦ *Εὐαγγέλου ΑΒΕΡΩΦ, Φωτιά καὶ Τσεκούρι*, μετάφρασις ἐκ τῆς γαλλικῆς, Ἀθῆναι, Ἑστία, 1974, σελ. 466).

Καὶ *κυριώτατα ἐπιβάλλεται ἡ ὑπόμνησις τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας πρὸς τοὺς γειτονικοὺς μας λαοὺς*, αὐτοὺς, οἱ ὅποιοι ὑπὸ τὸ κομμουνιστικόν των καθεστῶς ὠργάνωσαν καὶ κατηύθυναν τὴν ἐναντίον μας ἐπιβουλήν καὶ οἱ ὅποιοι, κατὰ παράδοξον τῆς μοῖρας τροπῆν, ὠφελήθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας πανεθνικὴν ἀντίστασιν, διὰ νὰ ζοῦν σήμερον καὶ αὐτοὶ ἐλεύθεροι. Καὶ ἔχει ἡ πρὸς αὐτοὺς ἰδιαίτερος ὑπόμνησις καὶ *σύγχρονον ἀποστολήν* : *διὰ νὰ πᾶσουν, ἐπαναλαμβάνοντες τὸν κακὸν ἑαυτὸν των, βυσσοδομοῦντες καὶ σήμερον ἐναντίον τῆς ἐθνικῆς καὶ ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας, ἐγκαταλείποντες ἐπὶ τέλους τὰς κατακτητικὰς των εἰς βάρος μας βλέψεις των* : οἱ **Βούλγαροι** μὲ τὸ ἐπίσημον δόγμα των, ὅτι συνορεύουν γύρωθεν πρὸς ἐδάφη μὲ βουλγαρικοὺς πληθυσμούς (ἐννοοῦν φυσικὰ, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Θράκην),- οἱ **Σκοπιανοὶ** μὲ τὰς περὶ Μακεδονικῆς ἐθνότητος τερατώδεις ἀνοησίας των, οἱ **Ἀλβανοὶ** μὲ τὰ περὶ Τσαμουριάς φληναφήματα καὶ τὰς μέχρι καὶ Ἄρτης παραλόγους διεκδικήσεις των.

Ἡ ἐπίγνωσις τῶν ἀνωτέρω ἀδιασείστων ἀληθειῶν ἀναδεικνύει καὶ τὸ *πόσον ἀπερίσκεπτος καὶ εὐθέως βλαπτικὴ διὰ τὰ γενικώτερα ἔθνικὰ μας συμφέροντα ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις τοῦ ἐπισήμου ἑορτασμοῦ τῆς Νίκης τοῦ Ἑθνους τοῦ 1949*. Διότι ἔτσι ἐνεταφιάσαμεν μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια κραταιὰ ἔθνικὰ πλεονεκτήματα, ἀπώλεσαμεν ἀδιαμφισβητήτους τίτλους τιμῆς διὰ τὴν Πατρίδα μας. Ἰδιαίτερος χρησίμους κατὰ τοὺς σημερινούς σκοτεινοὺς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα καιρούς, κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ λαῶν καὶ ἐθνῶν κινεῖται εἰς τὸ χάος καὶ τὸ ἔλεος ἀδιστάκτων συμφερόντων καὶ κατευθυνομένης ἀναρχίας.

6.- Διεκηρύχθη ὡς πολιτικὸν πρόγραμμα τῆς κυβερνώσης σήμερον παρατάξεως ἡ *ἐπανίδρυσις τοῦ Κράτους*. Ἡ προεκλογικὴ αὐτὴ δέσμευσις προϋποθέτει λογικῶς, ὅτι, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν σήμερον κυβερνώντων, τὸ Κράτος εἶχε περιέλθει εἰς κατάστασιν ἀποσυνθέσεως. Ἐκτίμησις, μὴ ἀπέχουσα τῆς πραγματικότητος εἰς ὠρισμένους τουλάχιστον τομεῖς, ὅπως π.χ. εἰς τὴν *Παιδείαν*, ὅπου τὸ ἔργον τῆς ἀποσυνθέσεως ἔχει μακρὰν ἱστορίαν, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως, μὲ τὴν οὐσιαστικὴν δολοφονίαν τῆς γλώσσης μας καὶ μὲ σχολικὰ ἐγχειρίδια, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, μόνον παιδείαν Ἑλληνικὴν μὴ προσφέροντα· διὰ νὰ συνεχισθῇ ἔκτοτε ἀδιακωλύτως, μὲ φωτεινὴν ἐξαίρεσιν τὴν ἀπόπειραν τοῦ ἀειμνήστου *Ἀντωνίου Τρίτση*, ὡς Ὑπουργοῦ Παιδείας, μὲ τὴν ἐπίσημον ἐξαγγελίαν προγράμματος «*ἀνακτῆσεως τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας*», διὰ τὸ ὅποιον ὅμως αὐτὸς ἐξεδιώχθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, τοῦ δὲ προγράμματός του, καίτοι τυχόντος

διακηρυχθείσης κυβερνητικής έγκρίσεως, έγκαταλειφθέντος· αποσυνθέσεως άνεμποδίστου, χωρίς καμμίαν διαμαρτυρίαν από τούς φυσικούς τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν φύλακας, ποικιλωνύμους πνευματικούς μας ταγούς, ὄλους, με̄ ἐλαχίστας ἐξαιρέσεις, μεριμνῶντας, ἀκόμη καί με̄ ἀτομικήν συμβολήν εἰς τὸ ἔργον τῆς κατεδαφίσεως, μόνον διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ περιποθήτου τίτλου τοῦ προοδευτικοῦ, - οὐσιαστικῶς «προοδευτικοῦ», με̄ εἰσαγωγικά, σκοταδιστοῦ, χωρίς εἰσαγωγικά...

Ἄλλὰ ἡ ἀποσύνθεσις δὲν ἀνέκυψεν ἐκ τοῦ μηδενός, συνετελέσθη διὰ θεσμικῶν, νομοθετικῶν, ἐπεμβάσεων. Ἐπομένως ἐπανίδρυσις δὲν ἠμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ παρᾱ μόνον με̄ τὴν ἀνατροπήν καί κατάργησιν τῶν θεσμικῶν μεταβολῶν, πὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν. Αὐτὸ ἀναμένουν οἱ πιστεύοντες εἰς τὴν ἀνάγκην ἐπανιδρύσεως. Ἄλλως ἡ ἐπαγγελία θὰ παραμείνῃ μετέωρος, ἀναδίδουσα ἀπλῶς ὁσμὴν ἀερολογίας.

Ἔτσι καί ἐπὶ τοῦ προκειμένου : **Ἀποσύνθεσις, καί μάλιστα ἐθνικήν, ὄχι ἀπλῶς κρατικήν, συνιστᾶ καί ἡ θεσμικὴ ἐγκατάλειψις τοῦ ἐπισημοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Νίκης τοῦ Ἑθνους ἐναντίον τοῦ ξενοκινήτου κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ.** Διότι, ὅπως προεξετέθη, ἡ ἐπὶ τῆς Νίκης τοῦ Ἑθνους σιωπή, χωρίς τίποτε νὰ ὑπηρετῆ, μόνον τὴν πλαστογράφησιν τῆς προσφάτου Ἑθνικῆς μας Ἱστορίας διὰ τῆς διαγραφῆς τῶν ἐνδοξοτέρων σελίδων τῆς ἀπεργάζεται.

Ἐπιβάλλεται, λοιπόν, καί ἐπὶ τοῦ κεφαλαϊώδους αὐτοῦ θέματος, ἡ ἀποκατάστασις, ἡ ἐπαναθέσεισις δηλαδή ὑπὸ τῆς Πολιτείας, μεριμνώσης διὰ τὴν ἐπανίδρυσιν τοῦ Κράτους καί συνακολούθως διὰ τὴν ἐνδυνάμωσιν τῆς ἐθνικῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ αὐτογνωσίας, τοῦ ἐπισημοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Νίκης τοῦ Ἑθνους τοῦ 1949.

Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθνική μας παράδοσις. Καί ἡ ἀνάγκη ἀνακτήσεως ἀδιατιμήτου, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, ἐθνικοῦ μας πλεονεκτήματος. Καί, βεβαίως, τὸ χρέος τιμῆς ἡμῶν τῶν ἐπιγενομένων ἔναντι τῶν πεσόντων ἐκείνων, ἀλλὰ καί τῶν ἐπιζώντων μαχητῶν τοῦ ἐπικοῦ ἐκείνου ἀγῶνος. Αὐτῶν, πὸν με̄ τούς ἀγῶνας καί τὰς θυσίας των συνετέλεσαν, ὥστε νὰ ζοῦμε σήμερον ἐμεῖς ἐλεύθεροι.

Δὲν ἔχει βεβαίως καί τόσην σημασίαν δι' αὐτοῦς, ἐὰν ἡ ἐπίσημος Πολιτεία ἐπὶ τέλους συνέλθῃ καί ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ὑπερτάτου καί ἔναντι των χρέους. Διότι, ἐν πάσῃ περιπτώσει οἱ μὲν πεσόντες, θὰ συνεχίσουν ἀναπαύομενοι ἐν εἰρήνῃ εἰς τὸν δίκαιον, χάριν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, τῆς Δημοκρατίας καί τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, αἰώνιον ὕπνον των. Οἱ δὲ ἐπιζῶντες μαχηταί, ἄς συντηροῦν μέσα των τὰ ζώπυρα τῆς νεανικῆς των ἀλκῆς καί τὴν ὑπερηφάνειαν διὰ νὰ νεανικά των ἄθλα. Ἀρκεῖ δι' ὄλους, ὅτι **τούς στέφει ἑσαεὶ ἡ ἐτυμηγορία τῆς ἀδεκάστου Ἱστορίας καί ἡ ἀναγνώρισις καί εὐγνωμοσύνη ὄλων τῶν συνειδητῶν Ἑλλήνων, ὅπου τῆς γῆς.-**

Νέα Πεντέλη, 25^η Αὐγούστου 2005.

Χρήστος Α. Σαρτζετάκης

(www.sartzetakis.gr)